

Andreas

dinsdag 15 april (37 weken -1 dag): De dag waar ik naar uitkeek - de dag vanaf wanneer ik mag thuis bevallen " krijgt een totaal andere wending met een opname in het ziekenhuis. Dr. Boelens wil me 24u ter observatie opnemen omdat ik symptomen van zwangerschapsvergiftiging vertoon. Snif. Ik wilde Annabel en Bastiaan zo graag een mama in het ziekenhuis besparen.

woensdag 16 april: Wonder boven wonder blijkt alles normaal: bloeddruk, urine, de harttonen van de baby, bloedonderzoek... In de gauwte krijg ik nog een echo. Baby stelt het opperbest. Beweegt veel, ligt in een goede startpositie " heeft zijn/haar geslacht nog niet prijsgegeven.

"Go home!" beveelt de gynaecoloog, en op mijn verwonderde "eh, mag ik nog iets vragen?" krijg ik als antwoord: "ja, je mag thuis bevallen."

Het voelt als een tweede kans, ik had de mogelijkheid om thuis te bevallen afgeschreven. Ook Hilde is verrast me terug te zien. Ze volgt me nu heel nauw op, twee keer per week wordt mijn bloeddruk gecontroleerd. Ik rust zo veel mogelijk. De kindjes krijgen een stoomcursus zelfredzaamheid en Bart ontpopt zich tot superpapa, de kindjes hangen meer aan hem dan ooit tevoren, wat met het vooruitzicht op nr 3 wel goed uitkomt.

Ik heb v"l tijd om na te denken over de bevalling en beslis dat ik er voor ons laatste kindje graag een fotograaf bij wil. Jos Verhoogen, de goeroe van thuisbevallend Vlaanderen (fotograaf voor Bollebuikenboek), stemt ermee in, al woont hij op ruim een uur rijden. Het lijkt me ook geweldig om onder water te kunnen bevallen, om geen last te ondervinden van mijn gewicht bij de bevalling. Een bevallingsbad wordt aangesleept.

Mijn bekken, dat al sinds de 7e maand pijnlijk is, houdt me steeds meer uit mijn slaap. Mijn lichaam is moe, het is tijd om te bevallen. Maar geduld is een schone deugd.

5 mei, 20u: Annabel en Bastiaan geven me een kusje voor het slapengaan. Deze avond krijgt mijn buik wel 30 kusjes van elk, en Bastiaan voegt er nog aan toe: "Mama, ik wil dat de baby uit jouw buik komt." Ze zijn de trap nog niet helemaal op, of ik hoor iets 2 keer knappen in mijn buik. Mijn vliezen zijn gebroken. Het kriebelt in mijn onderbuik, nu gaat het beginnen!

Nog voordat Bart weer beneden is, bel ik Marieke (die zwangere Delphine vervangt) met het grote nieuws. Geen haast, er zijn nog geen wee"n. Ik bel mijn moeder die bij ons de nacht zal doorbrengen om de kinderen op te vangen, en Bart vormt de living om tot bevallingskamer.

21u30: Ik voel om de 5 " 15 minuten een harde buik wanneer Marieke verschijnt. Alles wat er te controleren valt, is zoals het hoort. Het verloop van Bastiaans geboorte komt me weer voor de geest. Het verschil nu is d" t er al harde buiken zijn en ik geloof dat ze niet zullen ophouden. We babbelen nog wat. Er zijn blijkbaar 3 dames " terme op dit moment, Bart vraagt grappend wat er gebeurt wanneer er 2 tegelijk in arbeid zijn maar die kans is miniem, zegt Marieke. Na een uurtje verlaat ze het toneel. Ook mijn moeder is ondertussen aangekomen maar trekt zich al gauw terug... slapen doet ze niet veel, maar ze gunt ons privacy. Rust in huis. Bart zit wat op zijn pc te tokkelen, ik lees nog een bevallingsverhaal, d" ideale lectuur op dit moment. De harde buiken blijven komen, maar doen hoegenaamd geen pijn.

dinsdag 6 mei

1u30: Nog geen schot in de zaak, we gaan maar slapen. Bart merkt op dat mijn wee"n toch wel echt regelmatig zijn en wil Marieke bellen, maar ik wil eerst nog " of twee wee"n afwachten, om mijn lichaam de tijd te geven om ongestoord in gang te schieten. E"n wee later slaapt Bart, en heb ik de nacht aan mezelf en de baby.

3u: Stil in bed liggen lukt niet goed meer, ik wil naar beneden. Bart gaat mee en begint alvast het bevallingsbad te vullen met heet water. Bedoeling is om dat aan te vullen met koud water wanneer ik erin wil. Ik installeer me in de zetel en laat de weeën over mij komen. Licht pijnlijk en nog altijd regelmatig, maar goed te doen. Van die weeën die niet veel effect geven, weet ik van de vorige keren.

4u30: Ik zet het licht op groen om Marieke op te bellen, die een half uur later verschijnt. Bij controle blijkt ik inderdaad slechts 3 cm opening te hebben. Dilemma: wanneer bellen we de fotograaf? Mijn weeën zijn nog altijd niet indrukwekkend, anderzijds is het wel een uur rijden en lijkt het me niet aangewezen dat hij in de ochtendspits belandt. Bart belt hem op en vraagt om rustig te vertrekken.

5u30: Exact wat je nodig hebt bij een bevalling... stress! Marieke zit in de keuken een boekje te lezen, de fotograaf is onderweg, mijn moeder ligt boven te waken en de kinderen kunnen elk moment wakker worden! En wanneer moet je in godsnaam dat koude water in het bad beginnen doen? Ik vraag Bart er toch maar al mee te starten, je weet maar nooit... Ik heb het gevoel dat ik een hele malle molen in gang gezet heb maar dat de bevalling nog uren op zich kan laten wachten. Hoe kan ik me ontspannen om te bevallen? Wanneer de fotograaf arriveert excuseer ik me meteen, dit zou nog wel eens lang kunnen duren.

6u15: Ik nestel me op de zetel, liggend op mijn zij. Marieke komt naast me zitten en legt meelevend haar handen op mijn blote buik. Dat geeft zo'n geweldige troost en steun dat de weeën ineens exploderen! Van het ene op het andere moment zijn ze zó intens dat mijn lijf krult van de pijn. Er is geen pauze meer, de ene wee vloeit over in de andere. De baby trappelt lustig mee. Amper drie langgerekte weeën later toucheert Marieke me opnieuw: 7 cm ontsluiting! Ik zie Bart en de fotograaf heen en weer rennen met emmertjes water. De kraan kan niet snel genoeg koud water aanvoeren dus helpen ze een handje. Aandoenlijk, zoveel lieve mensen in de weer voor mij. Dit is absoluut het moment om in het bad te gaan... maar het is nog te warm!

6u45: Enkele weeën later heb ik persdrang. Marieke beslist kordaat: "Jij gaat NU in bad. Hoeveel graden is het? Eh, 41°C? Ok, jij gaat NU op de bevallingsmatras liggen." En daar lig ik weer op de grond. Bart komt bij mij zitten. Weerom ondersteunt hij mijn been als meevoelende baarstoel. Marieke trekt zich terug in de keuken om Hilde op te trommelen. De snelheid van mijn ontsluiting heeft haar overrompeld, maar gelukkig niet uit haar lood geslagen. Met een half uur vang ik op dat dame nummer 2, waar Hilde op dat moment aanwezig is, ook in arbeid is. Ze zoeken een oplossing. Ik roep Marieke, zeg dat ze voor mijn part met haar telefoon bij mij komt zitten maar dat ze in elk geval bij mij moet blijven. Nood breekt wet, en Jos ontpopt zich tussen het fotograferen door spontaan tot eerste klas vroedvrouw-assistent. Voor de derde keer in mijn leven voel ik een baby geboren worden. Deze keer voel ik de baby zich verplaatsen bij elke perswee. Marieke coacht me door elke wee: "puffen, nu lichtjes meepersen, en dan weer blazen en puffen..." Het valt me op dat ik deze keer veel minder pers, de baby en mijn baarmoeder doen samen het werk; ik vang de pijn op. Deze keer heb ik drinkwater in de buurt: zelig! Mijn slaapkleedje plakt aan mijn lijf maar ik heb de kracht niet om het uit te doen, wil het uitscheuren maar vergeet dat dan weer bij de volgende wee. Ik ben me er vaag van bewust dat ik behoorlijk wat kabaal maak, slapen onze kinderen nog? "Baby, je doet me pijn," kerm ik. Hoe snel de ontsluiting ook was, het persen gaat langzamer. Wanneer de baby zijn gezichtje laat zien, begrijpt Marieke waarom: het is een sterrenkijvertje. Hij kijkt de sterren tegemoet, in plaats van mijn poep ;-). Slimme baby. Van zodra het hoofdje zichtbaar wordt spoort Marieke me aan om het te voelen. Ik kon me niet voorstellen dat een hoofdje zo zijdezacht was!

7u02: Begeleid door 3 handen (van mij, Bart en Marieke) glijdt de baby ons leven in. Nog voordat hij helemaal geboren is maakt hij zachte geluidjes. Hij landt op mijn buik. Gelukkig gevoel. Het is een jongen, Andreas. Hij heeft kort lichtbruin haar dat in golfjes tegen zijn hoofdje plakt en kijkt ons aandachtig aan.

7u05: Hilde arriveert. Ze hoort stemmen boven en vraagt me of de kinderen mogen komen. Annabel was wakker geworden om 6u45, maar koos ervoor om niet te komen kijken. Meteen na de geboorte is Bastiaan wakker geworden, en toen zijn ze samen met oma aan de trap gaan zitten luisteren. Bij het binnenkomen in de living zien ze er nog beter uit dan op de ochtend van Sinterklaas. Amper 5 minuutjes na zijn geboorte maken Annabel en Bastiaan kennis met hun nieuwe broertje. Een betere timing was niet mogelijk!

Marieke controleert de baby en laat ons gezin dan alleen, terwijl de nog kloppende navelstreng ons ook fysiek verbindt. Bastiaan overlaadt de baby enthousiast met kusjes zoals toen hij nog in mijn buik zat, en bestudeert aandachtig zijn lijfje. Annabel is ook in technische kant van de zaak geïnteresseerd: langs waar is de baby eruit gekomen, is dat gat nu nog zo groot, waar is het vruchtwater naartoe, hoe zit dat met die navelstreng die zij, alsof ze nooit anders deed, in één keer doorknipt en tot slot de geboorte van de placenta.

Ondertussen heeft Andreas mijn borst opgezocht en drinkt hoorbaar zijn eerste portie mamamelk bij elkaar. Wanneer het bevallingsbad eindelijk op de goede temperatuur is, duik ik erin om samen met onze pasgeborene te bekomen van de reis.